

[Socialministeren.]

før vi kan udbygge loven fuldstændigt. For det er klart, at medarbejderne sådan set kommer i klemme her, fordi man stiller større og større krav til dem, som de måske i mindre grad har chance for at leve op til; i hvert fald føler de sig presset, fordi man venter mere af dem, end de kan leve op til, også på grund af institutionernes hele situation. Derfor skal vi gøre, hvad vi kan for at hjælpe dem til rette med i forhandling med økonomiministeriet at skaffe den normering og de lønninger frem, som er rimelige, og så i øvrigt sørge for at få bygget så meget, som det er forsvarligt inden for de rammer, vi nu engang har.

Jeg er opmærksom på, ligesom det ærede medlem hr. Søren Andersen, at der ligger et særligt problem for de 13-15-årige, en forskydning i ungdomskriminaliteten fra de 15-18-årige nedefter, og det medfører, at en del hjem, som tidligere var indstillet på at være ungdomshjem, nu må omstilles til skolehjem. Det betyder så igen, at disse institutioner må følge med folkeskolens krav ikke alene til 7. klasse, men også til 8., 9. og 10. klasse, og det skaber en lang række vanskeligheder for de pågældende hjem.

Der er i forbindelse med det forebyggende arbejde spurgt, om vi vinder ind på mangelen på børnehavpladser gennem de 3.000 nye pladser, som jeg har omtalt i redegørelsen. Vi vinder noget mere bl. a. over ombygninger, men jeg må indrømme, at det ikke mere end slæber med. Vi skal bygge ret kraftigt i de kommende år, og hvis husmødrene i stigende grad, som der synes at være tendens til, går ud på arbejdsmarkedet og venter, at der skal være plads til deres børn i børnehaver og på vuggestuer, så skaber det større problemer for os. Derfor sætter vi meget ind på typebyggeriet. Det kan godt være, at vi ikke har fået en flyvende start, men vi må arbejde med det videre og videre, for der ligger utvivlsomt muligheder for os her for at spare en hel masse af den administration, som det ærede medlem fru Clara Munck omtalte, gøre det hurtigere og forhåbentlig også gøre det billigere. Men vi har ikke tabt modet, fordi vi har fået en enkelt en på snuden. Vi går videre, for vi skal kunne løse det problem.

Spørgsmålet om plejehjemmene blev

nævnt, og jeg synes, jeg herom vil give den oplysning, fordi det tidligere har været diskuteret, at vi har igen spurgt direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, hvordan det går med den gruppe børn, man har kaldt de glemte børn. Sidst, vi fik oplysninger derom, var tallene gået ned, men de sidste oplysninger, vi har, er fra den 17. maj, og da havde vi 240, som ikke havde rimelig forbindelse med deres hjem; der var 149 af dem, som ikke egnede sig til pleje. Vi har bedt direktoratet om igen at se på sagen, fordi vi finder det mindre rimeligt, at børn, som egner sig til pleje, ikke kommer ud i familiepleje.

Jeg skylder det ærede medlem hr. Vivike at sige angående det uddannelsesudvalg, vi har nedsat inden for børne- og ungdomsforsorgen og det sociale uddannelsesvæsen i det hele taget, at vi har ikke forbigået specielt sagkyndige, som det ærede medlem sagde. Det, der er sket, er, at vi har udvalgt en række personer, som vi mente i særlig grad kunne tage opgaven op, og det har vi ikke gjort efter den traditionelle fagforeningslinje, men vi har pillet dem ud, som vi mente hurtigt kunne løse denne opgave. Vi har samtidig over for henvendelser fra personaleorganisationerne meddelt dem, at de også vil blive taget med på råd, når deres særlige problemer kommer til bearbejdelse.

Til det ærede medlem fru Clara Munck kan jeg sige, at vi er opmærksom på den langsomme gang i administrationen af byggesagerne. Vi hørte om, at der var 8-9-10 høringer i sådan en sag, så til arbejds-tilsyn og så til sundhedsmyndigheder, så til boligministeriet o. s. v. Indtil for nogle år siden var det sådan, at når en sag kom ind, hørte man først én, og når man havde fået svar fra ham, så hørte man den næste, og sådan blev man ved hele rækken igennem op til 10-12 stykker, og det medførte jo en urimeligt langsommelig behandling. Nu går vi den vej: direktoratet og alle høringer på én gang. For et år siden blev det ordnet sådan, at disse godkendelser ikke mere skulle ind til os i socialministeriet, de afgøres nu i direktoratet. Det, der afgøres hos os, er kvotaen, hvilke hjem der kan komme i gang ud fra den kvota, vi råder over. Det er et ministerielt anliggende, men vi sidder ikke mere i ministeriet og blander os i det tekniske.